1 2018 Informační příloha MO ČR a AČR

atm+

Palubní střelci

První a druhá letka 22. základny vrtulníkového letectva plnila úkoly na Libavé

Připraveno redakcí Areport

Ostrými střelbami ze samohybných kanónových houfnic DANA vyvrcholilo v Doupovských horách mezinárodní cvičení Joint Fires 2017

Doupov pod palbou

Pro nezasvěcené signalizovalo to pořádné dunění a hřmění velkou bouřku. Velký omyl! To jen střelba dělostřelců ze samohybných kanónových houfnic DANA byla slyšet na kilometry daleko. Během čtrnáctidenních manévrů si ale přes pět set vojáků koncem října zažilo všechny rozmary počasí. Od prudkého slunce, přes zatažené nebe, déšť, noční teploty kolem nuly a během spánku je přikryla i lehká sněhová peřina.

„Pro nás toto cvičení znamenalo především zdokonalení příslušníků 131. dělostřeleckého oddílu při poskytování palebné podpory, zvládnutí koordinace palebné podpory a řízení paleb," říká plukovník gšt. Jan Cífka, zástupce velitele 13. dělostřeleckého pluku a zároveň řídící cvičení.

Do cvičení se zapojili i příslušníci aktivní zálohy, kteří se zdokonalovali ve střelbě a v základních taktických činnostech, a premiéru tu má i čtyřicet procent nových rekrutů, kteří k dělostřelcům nastoupili v tomto roce. „Pro ně to bylo velmi důležité cvičení, protože právě při ostrých střelbách si prověří všechny dovednosti a znalosti, které během výcviku drilovali," říká plukovník Cífka.

Kromě příslušníků 13. dělostřeleckého pluku se do cvičení zapojili vojáci minometných jednotek 4. brigády rychlého nasazení a 7. mechanizované brigády, jako pozorovatelé byli přítomni vojáci armád Slovenské a Polské republiky.

Stoprocentně sehraný tým

Dělostřelecké systémy představují po letectvu druhý nejdůležitější prostředek palebné podpory pozemních jednotek pro ničení cílů na krátké a střední vzdálenosti.

Samohybná kanónová houfnice DANA je hlavní zbraň dělostřelectva české armády už od roku 1977, je určena primárně k podpoře mechanizovaných a výsadkových jednotek v boji. Je to nesmírně silná, třicetitunová zbraň, která v případě konfliktu likviduje živou sílu i techniku s maximálním dostřelem téměř dvaceti kilometrů. Posádku tvoří pět členů, kromě velitele a řidiče jsou to mířič, nabíječ a časovač. Velitel kromě odpovědnosti za celou posádku přijímá úkoly od velení, musí správně spočítat prvky a komunikuje s mířičem při jejich nastavování. Funkce řidiče je nesmírně důležitá. Musí nejen ovládat třicetitunovou techniku a dopravit ji i s posádkou na stanovenou pozici, ale zodpovídá za stav vozidla, kontrolu motoru, doplnění motorového a hydraulických olejů, zkrátka udržuje dělo v takovém stavu, aby bylo kdykoliv schopné k akci.

Nejdůležitější funkci má však mířič. Musí správně nastavit prvky, dálku a komunikovat s velitelem, aby bylo zaručeno, že střelba bude co nejpřesnější. Nabíječ pak rovněž pomáhá mířiči s počítáním prvků a zároveň ho kontroluje, zda jsou prvky správně nastavené. Jeho hlavním úkolem je ale odpalovat střely, při nabíjení pak otvírá závěr a kontroluje přívody závěrů.

Časovač děla obsluhuje a při plnění palebného úkolu zaměřuje samohybnou kanónovou houfnici do bojové polohy, nastavuje účinek střely a při výstřelu kontroluje, zda se vystřelené nábojnice dostaly ven, nabíjecí pás je po vyhození nábojnice uvolněný, a zda došlo k opětovnému otevření závěru, což je nutné, aby nedošlo k poškození nabíječky.

Posádka musí být nejen sehraný tým, ale musí se být schopna ve svých funkcích stoprocentně zastoupit. Proto jsou vojáci při výcviku vyškoleni pro všechny tři funkce mířiče, nabíječe i časovače.

Premiéra pro nové rekruty

„Toto cvičení je pro naši jednotku důležité i v tom, že zde máme přes čtyřicet procent nováčků, kteří k nám do Jinců nastoupili v tomto roce," konstatuje plukovník gšt. Cífka. „Všichni prošli před ostrými střelbami výcvikem ve Vyškově, kde se naučili členové posádek DANY ovládat všechny prvky a seznamují se teoreticky i prakticky s prací každého člena posádky. Ostré střelby jsou pak vyvrcholením jejich výcviku."

Pro dělostřelce je toto cvičení důležité v tom, že musí sjednotit postupy z hlediska koordinace a řízení palby u dělostřeleckého pluku a minometných jednotek a provádí součinnost štábu toho dělostřeleckého oddílu, který je vyveden do terénu.

„Potřebovali jsme si ověřit modernizovanou techniku, kterou jsme v minulém roce dostali, zaměřili jsme se zejména na dělostřelecký komplet LOV Pz, lehké obrněné vozidlo dělostřeleckého průzkumu, které je součástí systému řízení palby dělostřeleckého oddílu," informuje dále velící cvičení plukovník Cífka. „Vozidlo je primárně určeno k provádění dělostřeleckého průzkumu bojiště a získávání podkladů pro palbu při

plnění úkolů palebné podpory vojsk. S jeho nasazením se počítá především na exponovaná místa bojiště, kde poskytuje velmi dobrou ochranu obsluhy a přístrojů před střepinami granátů, střelami z ručních zbraní a zbraněmi hromadného ničení."

Další ověřovanou technikou byl modernizovaný lehký průzkumný komplet LOS Pz PK a modernizovaný průzkumný komplet SNĚŽKA pro průzkum a provádění řízení palby na pozorovatelnách.

Rána jako z děla

Ještě než samohybné kanónové houfnice vystřelí, musí zaujmout palebné postavení. Jsou připravena i pro střelbu za zhoršené viditelnosti nebo i ve chvíli, kdy ztratí orientaci. Pro posádku je dělo uzpůsobené tak, aby tlakovou vlnu a ránu, která přijde po výstřelu, byli schopni vydržet.

„Každý člen obsluhy má na hlavě kuklu, ve které je zároveň i dorozumívací zařízení pro posádku, ale i pro velení. Také samotná houfnice má ochranné prvky, které zaručují ochranu před ránou a tlakovou vlnou," říká kapitán Pavel Šubrt, velitel 1. palebné baterie dělostřeleckého oddílu.

Děla se zaměřují do hlavního směru, připravují se na palební úkol. Ve chvíli, kdy tento úkol přijde, dopřesní se prvky, ty se nastaví a nabije se jedna rána. „Předtím musí proběhnout kontrola od palebních rozhodčích, aby byla naplněna litera zákona pro střelby v míru," upozorňuje kapitán Šubrt na pohyb rozhodčího s oranžovou vestou, který kontroluje dělo. „Posádka do poslední chvíle nezná cíl a čeká na obdržení prvků od velení. Ty jsou posádce naveleny přes velitele čety před zahájením palby a pak už se čeká na povel ke střelbě," dodává Pavel Šubrt.

Pro nováčky bylo cvičení vyvrcholením jejich přípravy. „Byla to fakt pecka," říká jeden z letošních rekrutů. „Celou dobu výcviku se teoreticky připravujete, simulujete naprázdno a pak čekáte na první výstřel. Ten přišel dneska tady na Doupově. Čekal jsem, že to přijde, ale že to bude taková síla, to jsem nečekal. Druhý, třetí výstřel už byl v pohodě. Je pravda, že člověk musí být víc obezřetný, protože se pracuje s ostrou municí, ale právě v tom je ten adrenalin. A tlaková vlna? To se nedá popsat, to se musí zažít. Prostě pecka."

Text: Jana Deckerová
Foto: Jan Kouba

kpt. Jan Šubrt

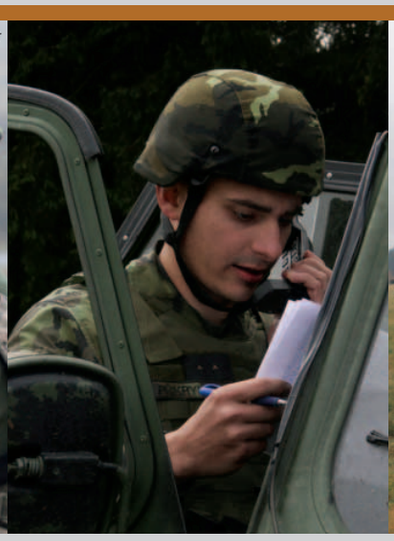

Radosti a starosti vojáka jsou radosti a starosti vojenského kaplana

Padre v (ne)české misi

Vojenští kaplani jsou duchovní, které do jejich služby vysílají společně všechny křesťanské církve sdružené v Ekumenické radě církví a v České biskupské konferenci, aby ve vojenském prostředí sloužili všem, kteří o pomoc požádají. Ve službě v armádě se tedy nejedná o misijní hlásání víry. Kaplan nikdy nemluví o věcech víry jako první. Nejedná se ani o jakési moralizování a napomínání – základem je úcta ke svobodě každého jednotlivce, ale jde především o službu naslouchání, o službu spoluprožívání pracovních i osobních radostí i těžkostí v úctě k osobnímu tajemství každého, kdo se kaplanovi svěří. Na to, jak vypadá práce duchovního v misi, jsme se zeptali zástupce hlavního kaplana operace Resolute Support pro katolické věřící kapitána Tomáše Mlýnka.

„Je velký omyl domnívat se, že když lidé přestanou věřit v Boha, nebudou věřit v nic. Naopak. Budou věřit v cokoliv.“ G. K. Chesterton

Jste katolík. Co vás přivedlo k víře, k Bohu?

Cesta to byla z mého pohledu docela dobrodružná. Z pohledu mé rodiny jsem černá ovce, protože u nás se nikdy o víře ani náboženství nemluvilo, natož aby ho někdo rozvíjel. K mému obrácení, jak se u nás říká, došlo během střední školy, kdy mi zemřela babička a já se začal, díky zkušenosti s konečností lidského života, zajímat o věci, které nás přesahují a ptát se po smyslu života. Přivedlo mne to k zájmu o východní náboženství, pak okultismus, satanismus a ten mne dovedl až k víře v Boží existence a já na základě osobní zkušenosti uvěřil. Bylo mi 19, když jsem se nechal pokřtít a tehdy všechno začalo, život se změnil a já jsem za to vděčný.

Jak vypadalo vaše dosavadní působení v AČR a jaké je vaše nynější pozice?

Moje první umístění po absolvování základního vojenského výcviku byla Chrudim a 43. výsadkový prapor. Pro mne a věřím, že i pro ně, to byla léčba šokem. Byl jsem jako tele, na všechno se koukal jak z jara a věřím, že ani oni to neměli se mnou lehké. Dnes vím, že bych spoustu věcí dělal jinak, ale nic se nedá vrátit. Spolu s nimi jsem také vyjel do Afghánistánu v roce 2014. Byla to ona strážní rota, kde zemřelo pět českých vojáků a vlastně svým způsobem teď i šestý. Byla to náročná zkušenost pro všechny, kteří tam byli, a všichni si zaslouží úctu a obdiv za to, že to zvládli, ať už si každý myslí, z tepla své kancelářské židle, co chce. Měl jsem tam možnost fungovat i mimo naši jednotku a to ve prospěch Američanů, Němců, Francouzů a civilních zaměstnanců, protože v době mého pobytu jsme tam byli pouze tři katoličtí duchovní s určitou jazykovou výbavou. Jeden Američan, jeden Američan původem z Polska a já. Ale to byly moje dobrovolné aktivity. Byla to dobrá zkušenost do budoucna, aniž bych věděl, že se mi bude hodit, jako je tomu právě teď na velení mise Resolute Support.

Jak se vůbec kaplan dostane do mise RS, čím se kvalifikuje, jak je hodnocen a kým?

Na velitelství RS se dostane člověk tak, že existuje požadavek na místo, které ve struktuře RS HQ není obsazené. Učiní se nabídka ze strany koaličního partnera, pokud člověk splňuje požadovaná kritéria a je vybrán,

má pak možnost na dané místo nastoupit. Ta procedura je samozřejmě trochu složitější, v mém případě o něco víc, protože na mé pozici nikdy žádný český voják nebyl. U nás šel výběr cestou hlavního kaplana AČR a vzhledem ke specifickým požadavkům nebylo kandidátů mnoho. Hlavním požadavkem bylo, že se musí jednat o katolického kněze (duchovních z jiných církví je v rámci NATO dostatek), jazykově vybaveného na úrovni STANAG 3, s delší kaplanskou zkušeností (minimálně pět let), NATO prověrka na stupeň Tajný, výcvik v práci s lidmi s PTSD a další drobnosti. Pozice, na které jsem, je dvojí. Jsem zástupcem hlavního kaplana operace Resolute Support pro katolické věřící (druhý zástupce je pro nekatolické církve) a poradce pro náboženské otázky. V rámci velení podléháme pouze hlavnímu kaplanovi operace v hodnosti plukovníka, NŠ Resolute Support, což je dvouhvězdičkový generál a veliteli operace RSM Afghanisthan. Spolupráce je výborná. Zároveň podléhá národnímu velení ředitele SOC MO genmaj. Jiřímu Vernerovi.

Jak vypadá vaše působení na misi, váš běžný den?

Náplň mé práce je dána především rozsahem působnosti. Jsem jediným katolickým kaplanem pro oblast TAAC-C neboli Kábul Cluster. Znamená to, že nejsem pouze na velitelství RS, ale cestuji po okolí a především v neděli trávím čas na cestách. Má to velmi pozitivní stránku a to, že čas rychleji utíká a užiji si létání. Jako člen HQRS a kaplan mám pro cestování po Afghánistánu lepší možnosti, což znamená, že se přepravuji pouze letecky s ozbrojeným doprovodem. Mám za sebou čtyři měsíce, v mém případě to ještě není polovina celého pobytu, ale mám za sebou cca 60 přeletů Blackhawkem různých délek a vzdáleností (ostatní nepočítám). Takže cestování za světla i za tmy je vždy dobrodružstvím. Práce je docela dost, protože koaliční partneři a především Američané, ať už vojáci nebo civilisti, jsou zvyklí na působení kaplanů a sami je vyhledávají. Přicházejí s osobními problémy, starostmi, životními událostmi, ale také pro duchovní povzbuzení a požehnání. Díky tomu, že hodně cestuji, přicházím do styku s velkou spoustou lidí, kteří potřebují pomoc, takže pokud si někdy doma u nás připadám nevyužit, tak tady tím rozhodně netrpím. Výbornou zkušeností je také vojenské prostředí řízení operace a nahlédnutí do fungování a vztahů uvnitř nejen NATO, ale i americké armády. Jinak samozřejmě, jako na každé misi i tady je denní rutina, denní práce, která se musí odvést, ale je to jiné, protože člověk vidí výsledky. Zvlášť mí čeští kolegové tady na RS jsou velmi pracovně vytíženi, tráví v práci mnohdy víc jak dvanáct hodin, a to pod americkým velením s jazykovou obtížností anglického jazyka.

V Kábulu na HKIA jsem si všiml značné účasti Slováků na bohoslužbách, oproti naší účasti. Jak to vnímáte vy?

Je mi z toho trochu smutno. Protože zatímco se máme snahu chlubit tím, že jsme země ateistů, tak kolegové ze světa si klepou na čelo a nejsou moc schopni pochopit, proč oddělujeme spirituální rozměr člověka od běžného života. Na HQRS máme dohromady jen o víkendu pět bohoslužeb různých vyznání a všechny jsou plné. Platí to i o ostatních místech, které navštěvujeme. Mám pocit, že pro naši zemi platí to, co řekl velký anglický spisovatel a filozof G. K. Chesterton: „Je velký omyl domnívat se, že když lidé přestanou věřit v Boha, nebudou věřit v nic. Naopak. Budou věřit v cokoliv."

Z velení mise RS vyvstal požadavek na další kaplany. Čím to je, jsme v očích spojenců bráni s ohledem na duchovní působení prestižně?

Všeobecně AČR patří k velmi kvalitním a žádaným partnerům, ze strany koaličních partnerů. Odvádíme velmi dobrou práci, jsme flexibilní, schopni pracovat s málem, máme smysl pro odpovědnost, intuici a naše západně-východní mentalita je mnohdy výborným spojovacím článkem mezi ostatními. To, že velení Resolute Support poslalo ČR žádost o dalšího kaplana, může být dáno tím, že neměli dosud zkušenost s naší prací v této oblasti. Obecně se domnívám, že by ČR mohla využít daleko více svůj potenciál v působení NATO a z nynější zkušenosti vím, že místa zde pro naše lidi jsou. Velitel RSM generál Nicholson podepsal žádost o vyslání dalších českých kaplanů na pozici v HQ a já jsem rád, že naše strana odpověděla pozitivně a to, co jsme tady začali s velmi dobrým jménem a úrovní, může pokračovat. Všechny složky AČR mají co nabídnout, stejně tak i Duchovní služba a jak vidno, není toho málo.

Jak to na misích vypadá s rozdílným náboženstvím, jsou přítomni i rabíni, imámové aj., nebo nějakým zprostředkovaným způsobem přinášíte duchovní očistu vy?

Většina kaplanů, mužů a žen v RS, jsou křesťané z různých denominací a směrů, což značně usnadňuje spolupráci, protože máme mnoho společného. Působí zde rabíni, pro mne osobně byla překvapením rabínka a občas se setkám i s muslimským duchovním. Protože nás všechny spojuje péče a zájem o člověka, nemáme žádné konflikty, rozepře, ale naopak, vše se nese ve velmi přátelské atmosféře a snažíme se spíše hledat to, co nás spojuje a co jsme schopni dělat společně pro druhé, než abychom ztráceli čas nad hledáním rozporů. Vzájemně se respektujeme a snažíme se vojákům vždy zajistit toho duchovního, kterého potřebuje.

K vaší službě patří i poslední rozloučení. Jak zasahuje smrt v misi do vašeho života?

Smrt patří k životu a zvláště tady je na denním pořádku. Vždy v pátek máme společný Memorial ceremony, kdy vzdáváme poctu všem vojákům, modlíme se za mrtvé a snažíme se nezapomínat na ty, kteří svůj život obětovali za jiný cíl než je vlastní prospěch. V případě smrti koaličního vojáka záleží na jeho příslušnosti a místě. Vždy vyráží jeden z nás a koná se tzv. Ramp ceremony, tedy rozloučení se zesnulým před odletem do vlasti. Jsou to všechno obřady a ceremoniály, které známe i u nás a z našich misí. S vojáky, pozůstalými a rodinou následně pracuje celá skupina lidí, kteří se snaží minimalizovat dopad na jednotlivce. Velkým nebezpečím na mnoha místech RS je, že po čase si člověk zvykne na prostředí a zapomene, že je vlastně stále v místech, kde mu jde o život.

Připravil Michal Voska,
foto: autor a archiv kpt. Mlýnka

První a druhá letka
22. základny vrtulníkového
letectva plnila úkoly
na Libavé

Palubní střelci

Ostrými střelbami ve výcvikovém prostoru vyvrcholila pomyslná příprava palubních střelců v tomto roce. Rychlé určení cíle, orientace v nepřehledném terénu, ale i bezchybná komunikace s pilotem. Tak vypadalo zaměstnání, při kterém se z dvou typů kulometů vystřílelo několik tisíc nábojů.

Účinná obrana vrtulníku není záležitostí pouze balistické ochrany, ale v případě nasazení v misích též dvojice palubních střelců. Ti musí plnit úkoly jak obranné, ve prospěch posádky, tak i podpůrné s ohledem na ochranu a krytí vojáků v terénu. Naši současní palubní střelci létají na vojenských vrtulnících Mi-171 Š / ŠM, které byly zmodernizovány pro bojové nasazení v současném konfliktu v Afghánistánu. V každém stroji je levý a pravý střelec. Tito specialisté jsou školeni také jako záchranáři či zdravotníci v úrovni CLS – Combat Life Saver. Jsou vycvičeni pro obsluhu palubních jeřábů, podvěsů a slaňovacího rámu pro vysazení na rychlém laně, tzv. Fast Rope. V současné době mají naši palubní střelci za sebou již řadu nasazení v Afghánistánu a proběhla též výcviková mise pro afghánské palubní střelce v Kábulu. Právě pro efektivní nasazení v této středoasijské oblasti v rámci mise Resolute Support je potřebný kvalitní výcvik i u nás, v České republice. Jen tak je možné se alespoň částečně, vzhledem ke klimatickým a terénním specifikacím Afghánistánu, připravit na náročné úkoly.

PKM a Minigun

Pilot, kapitán Jan Doležal, který byl zároveň řídícím cvičení, nachystal pro dvojici palubních střelců řadu náročných úkolů. Během přeletů ze základny bylo vždy hodinové okno, kdy byl čas na plnění úkolů. Vzhledem k tomu, že jeden střelec obsluhuje starší, ale zejména i díky modernizaci a osazení moderní zaměřovací technikou stále použitelný kulomet PKM a druhý rotační kulomet Minigun jsou schopnosti obou střelců lehce rozdílné, především kadencí. Při ničení určených cílů ovšem nebyl na chyby čas. Po kapitánově povelu bylo třeba cíl zaměřit do deseti sekund a určený cíl zlikvidovat. Jednalo se zejména o kolony vozidel, tedy konkrétně o vraky dovezené do prostoru Libavá. Tato zteč simulovala skutečné nasazení a případnou likvidaci protivníka v koloně civilních vozidel. „Pro mě, jakožto pro pilota, nebylo cvičení příliš rozdílné proti běžným letům. Na techniku pilotáže to neklade nijak zvýšené nároky, ale vzhledem k určování cílů je podstatně více v permanenci interkom," uvedl kapitán Doležal.

Výměna pozic

V průběhu střeleb docházelo u jednotlivých střelců ke střídání stanovišť, tedy i výměně zkušeností s rozdílnou zbraní (Minigun má několikanásobně vyšší kadenci než PKM). To je nezbytné i například vzhledem k nutnosti zvládnutí specifik vyplývajících z rozdílného umístění a upevnění (tzv. „lafetace") kulometů na jednotlivých střeleckých pozicích, a také z důvodu nácviku koordinace střelby jednotlivých střelců na společný cíl (cíle), aby výsledné postřelování bylo opravdu co nejefektivnější. Municí se v případě výcviku do jisté míry šetří, ostré nasazení by mělo podstatně jiný charakter. Během řady ztečí, likvidací nepřátelských sil a nepřátelské techniky i na několikasetmetrovou vzdálenost bylo vystříleno 9 000 kusů střeliva z Minigunu a 3 000 z kulometu PKM. Složitost terčových situací se maximálně přiblížila realitě a úroveň palubních střelců vykazuje dlouhodobě špičkových výsledků.

Text: Michal Voska, foto: Jan Kouba

Vojenský policista se opět vrací na start legendární rallye

Po roce Dakar

Druhá strana mince. I tak by se dala nazvat účast nadporučíka Lukáše Kvapila na jednom z nejnáročnějších vytrvalostních závodů na světě. Letošní ročník vymění motocykl za offroad doprovodného media týmu, kde zprostředkuje fanouškům závod ze zcela jiného pohledu.

Rallye Dakar, to nejsou jen silné závodní stroje upravené pro podmínky nejnáročnější dálkové rallye, ale i skutečné lidské příběhy. Představitelem jednoho z nich je i závodník a především vojenský policista Lukáš Kvapil, který si v roce 2017 splnil sen, a postavil se se svým motocyklem Yamaha na start Dakaru. O rok později se na náročnou trať vrací, tentokrát ovšem na čtyřech kolech vozidla Ford Ranger, v rámci doprovodného media týmu. Lukáš měl možnost okusit nejen závod, dvě etapy, ale i co znamená pomoc raněnému závodníkovi a ve finále pak sám pro zranění musel odstoupit. Dlouhodobá rekonvalescence, ocenění za Fair play čin ministrem obrany Martinem Stropnickým, i zcela nové pojetí a směřování své kariéry, a hlavně návrat na start Dakaru, tak lze ve stručnosti popsat uplynulý rok.

Přestupní stanice

„Jsem rád, že v roce 2018 budu moci znovu zažít Dakar, i když v úplně nové roli, na kterou se moc těším, a to v rámci doprovodného media týmu. Těším se na všechny týmy, skvělou, ale neskutečně náročnou atmosféru i na jednotlivé etapy. Pocity závodníků a pohled do zákulisí rallye je něco, co mě už jako malého kluka neuvěřitelně přitahovalo. Letos si tak splním svůj další dětský sen a jsem rád, že budu moci tyto pocity zprostředkovat fanouškům, kteří, třeba jako kdysi já, hltají každý článek, fotku a zpravodajství z tohoto neskutečného podniku. Svoji roli v media týmu vnímám jako jakousi přestupní stanici mezi mým závoděním na motocyklu a směřováním k dalšímu ročníku Dakaru, kde se na start hodlám postavit na čtyřech kolech," uvedl nadporučík Kvapil. Pro něj půjde o jakousi volbu druhu závodního speciálu, tedy zda se v dalším ročníku na startu objeví v terénním voze, nebo zamíří přímo do kokpitu kamionu, třeba po vzoru slavného Karla Lopraise. Tak či onak bude prvním českým závodníkem, který absolvuje Rallye Dakar na motocyklu a následně v autě, či kamionu.

Bez výrazných úprav

Oproti závodním speciálům, které mají výkony v řádu 600 a více koní, Kvapil bude řídit vůz Ford Ranger a motorem o objemu 3,2 litru. Tento dvousetkoňový turbodiesel s vysokým kroutícím momentem neprodělal žádné převratné úpravy. Došlo především k rozšíření vozu za užití podložek, dále jsou zde použity speciální terénní kola a pneumatiky, nainstalována zahrádka se světelnou rampou, rám a vylepšené sedačky s pětibodovým bezpečnostním pásem. Samozřejmostí je pak hasicí přístroj, řada nářadí i drobné náhradní díly. Vůz, který je v našich končinách brán jakožto luxusní pracovní pick-up s nástavbou, se tak stane závodním náčiním media týmu na trase dlouhé přes deset tisíc kilometrů.

Text: Michal Voska, foto: archiv npor. Kvapila

A fakta

Čtyřicátý ročník Rallye Dakar startuje 6. ledna 2018 a vede přes území Peru, Bolívie a Argentiny. Patnáctidenního závodu se účastní 500 závodníků z 60 zemí. Trasa dlouhá 10 000 kilometrů obsahuje 12 etap. Jde o desátý ročník, kdy je závod veden přes Jižní Ameriku po teroristickém útoku, ke kterému došlo na africkém kontinentě, konkrétně v Mauretánii.

Tankisté se téměř po dvaceti letech vrátili na Doupov

Ebonite Javelin 2017

Na přelomu října a listopadu se ve vojenském výcvikovém prostoru Hradiště uskutečnilo cvičení 73. tankového praporu jakožto vyvrcholení výcvikového roku 2017. Do prostoru se po železnici přepravilo bezmála 400 vojáků a přes 130 kusů techniky, zapojila se i řada záložníků. Na vojáky čekalo náročné, nevlídné počasí, včetně vichřice, která se přes naše území přehnala a napáchala rozsáhlé škody.

Příprava na výcvik byla započata již v lednu, kdy byla provedena první plánovací konference. Původně bylo cvičení koncipováno jako mezinárodní, s účastí 2. mechanizované roty 11. mechanizovaného praporu ozbrojených sil Slovenska, která se však z důvodu plnění jiných úkolů cvičení nezúčastnila. Následovala rekognoskace výcvikových prostor a další koordinační porady všech velitelů účastnících se jednotek. Byla zpracována výcviková a řídící dokumentace, naplánováno reálné logistické zabezpečení a provedena příprava materiálu, techniky a osob. Prvním vlakem přijely 27. 10. do VVP Hradiště zabezpečovací jednotky, které vybudovaly stanový tábor s ubytovacími prostory, sociální zařízení a kuchyni s polní jídelnou. Výstavba tábora byla značně komplikována extrémním počasím, které v té době zasáhlo území celé republiky. Vichřice si zde ovšem vybrala jen minimální daň, jelikož i přes rychlost větru přesahujícím 150 km/h došlo k pouze drobnému poškození oplachtění. Zbytek vojáků a techniky byl následně přepraven do prostoru 29. 10., když už vichřice ustávala.

Završení roku 2017

Cvičení, které je završením výcvikového roku 73. tankového praporu, se účastní i aktivní záloha tankové roty 73. tankového praporu, příslušníci 142. praporu oprav a četa dekontaminace 312. praporu radiační, chemické a biologické ochrany. První týden výcviku praporu ve VVP Hradiště byl ve znamení slaďování jednotek a přípravě k provedení bojových střeleb s použitím ostré munice, které budou jednotky absolvovat v druhém týdnu vyvedení. Příslušníci tankových rot a mechanizované roty se tak zaměřili na opakování a zdokonalení se v obsluze zbraňových systémů bojových vozidel a tanků. Zároveň provedly všechny jednotky střelby z ručních zbraní a zaměstnání z hodu ručních granátů. Řidiči absolvovali řízení bojových vozidel v pro ně neznámém terénu. Poté se výcvik překlopil do etapy přípravy v jednotkách. Získané návyky a dovednosti z předchozích zaměstnání vojáci uplatnili při plnění taktických úkolů. Mimo standardní výcvik si v prvním týdnu veškeré jednotky prošly výcvikem v úplné dekontaminaci osob a techniky, kterou provedla četa dekontaminace z 312. praporu radiační, chemické a biologické ochrany z Liberce.

Záložníci

Příslušníci tankové roty aktivní zálohy 73. tankového praporu cvičili pro tentokráte bez tanků. Výcvik byl zaměřen na vševojskovou a odbornou přípravu. Absolvovali nácvik a následně splnili cvičení v hodu ručním granátem, střelby z ručních zbraní a bojovou hru, při které zúročili své dosavadní znalosti z topografické, spojovací a zdravotnické přípravy. V rámci

výcviku splnili příslušníci jednotky AZ kurz přežití S. E. R. E. typu A, který je odbornostním požadavkem, kladeným na všechny profesionální vojáky v AČR. Co se týče tankové roty aktivní zálohy, tak příští rok bude věnován výcviku v jednotlivých odbornostech, jako jsou řidiči a střelci tanku a v rámci dvou komplexních polních výcviků také taktika a střelby z tanku. Završením bude v příštím roce sladěnost v tankové četě. Záložníci cvičí zejména na tancích T72 M1, které jsou i přes svá léta stále plnohodnotnými bojovými stroji.

Opět na Doupově

Podplukovník Ján Kerdík, velitel 73. tankového praporu, byl s průběhem cvičení, včetně náročného logistického zabezpečení a přesunu techniky na Doupov, nadmíru spokojen. I přes řadu faktorů, včetně vichřice, se podařilo naplnit vše, co měl prapor v plánu pro letošní rok a tak se cvičení Ebonite Javelin stalo pomyslnou tečkou za celým výcvikovým rokem. „Byla ukončena kontrola sladěnosti, etapy přípravy družstev a čet. Samotné vagónování bylo náročné, Doupov je pro nás pomyslným oprášením vzpomínek, jelikož se zde cvičilo poměrně často, ale už tomu bude dvacet let. Samozřejmě vyjma určité nostalgie se jedná logisticky i o poměrně daleký přesun. I přes všechny obtíže se úkoly podařilo splnit nad očekávání dobře. Byla zde i výtečná činnost rot zabezpečení. To jsou jednotky, které nejsou až tak příliš vidět, ale bez nich by to nešlo," uvedl podplukovník Kerdík. Právě zmíněná logistika je nedílnou součástí všech cvičení a leč tito příslušníci nejsou vidět v pomyslném boji, jsou nezastupitelní.

Bez logistiky by to nešlo

Jednotky by, jak již bylo popsáno výše, nemohly fungovat bez základních sociálních podmínek, které vytváří rota logistiky. Příslušníci zásobovací čety – kuchaři tak denně připravovali v polních podmínkách na tisíc teplých jídel, a také hektolitry horkého čaje, aby se mohli vojáci při návratu z výcviku zahřát. Četa oprav roty logistiky byla v rámci cvičení k dispozici ve dne i v noci, v případě jakékoliv poruchy na technice, zbraních a zejména na naftových topidlech, tzv. „bufících", které navíc bylo třeba neustále doplňovat palivem. Rota logistiky 73. tankového praporu plně spolupracovala při plnění těchto úkolů s příslušníky praporů 14. pluku logistické podpory. Ochrana celého tábora byla na bedrech velitelské roty. 24 hodin denně byla stráž u vchodu do tábora, v parku vojenské techniky, muničních skladů a také u vstupu na hlavní místo velení. Spojovací četa zabezpečovala radiové spojení s cvičícími jednotkami a všechny ostatní druhy spojení proto, aby mohl štáb praporu plnit úkoly stejně jako v posádce. V případě výpadku spojení mezi TOCem (TOC – taktické operační centrum) a manévrovou jednotkou byla četa připravena nasadit retranslační stanici a předávat tak mezi nimi potřebné informace.

Text: rtm. Lucie Gallová, Michal Voska,
foto: Michal Voska

A fakta

Vojenský újezd Hradiště je újezd bez trvale hlášených obyvatel. Nachází se v okrese Karlovy Vary v Karlovarském kraji mezi městy Karlovy Vary, kde také sídlí jeho újezdní úřad, Bochov, Kadaň a Podbořany v Doupovských horách. Má plochu 331,61 km^2, je tedy největším vojenským újezdem v České republice. Nadmořská výška území se pohybuje kolem 500 až 700 m; nejnižší místo je na silnici na pravém břehu řeky Ohře mezi Velichovem a Vojkovicemi při západní hranici vojenského újezdu, nejvyšším bodem újezdu (a celých Doupovských hor) je vrch Hradiště (934 m) v jeho centrální části.

Připravila redakce časopisu A report – měsíčníku Ministerstva obrany ČR ■ Adresa: Rooseveltova 23, 160 01 Praha 6 ■ Kontakt: Vladimír Marek (šéfredaktor A report) 973 215 648, 724 033 410, e-mail: areport@centrum.cz, www.army.cz ■ Grafická úprava a zlom přílohy atm+: Milan Syrový (A report) 973 215 595 ■ Titulní foto: Jan Kouba